

„AZ ANGYALOK NEM SÍRNAK”

Mindig is úgy gondoltam, hogy véletlenek nem léteznek! Ez be is bizonyosodott egy osztályfőnöki óra keretei között, mikor nagyra becsült osztályfőnökünk, Galambos Róbert tanár úr előhozakodott egy színházlátogatás lehetőségével. Fel is kaptam a fejem rögtön, hiszen az előző napokban terveztem, hogy mit is kéne csinálnom az elkövetkezendő hétvégéimen és a színház ötlete is felmerült. Galambos tanár úrnak sikerült igen kedvezményes áron jegyeket szereznie, ami ugyebár mindig egy pozitív dolog a még nem dolgozó diákok számára.

Így alakult, hogy előző szombaton, **szeptember 24-én a Turay Ida színházban megtekintettünk egy 1956-os forradalomról szóló színművet, mely AZ ANGYALOK NEM SÍRNAK címet viseli.** Eleinte kicsit szkeptikusan álltam a dologhoz, hiszen egy számomra ismeretlen színházban játszották a darabot, de igen kellemes csalódásban volt részem, és úgy érzem, ezzel nem voltam egyedül.

Véleményem szerint ennek a darabnak az egyik fő célja az lehetett, hogy bemutassa az akkori időket, az akkori eszményt, gondolkozást, életfelfogást és persze hazaszeretetet. Hazaszeretetet, igen elgondolkoztató manapság a jelentése. Akkoriban még tudták, hogy Magyarország, a mi otthonunk, mennyire csodálatos hely és megéri érte küzdeni! És manapság? Ezt nem ebben a fogalmazásomban fogom kifejtani. A színészek egyszerűen zseniálisan átadták magukat a szerepüknek, a legérdekesebb karakterekkel találkozhattunk a mű során. A legpozitívabb karakternek, kinek halála fájdalmasan érintette a közönséget, Hadközeget tartom, aki a két felkelő közül az egyik volt. Kurkó J. Kristóf személyében ismerhettük meg. Úgy vélem, a legnegatívabb szerepet mindig nehezebb eljátszani, de Győri Péter, ha mondhatok ilyet, a legjobbat alakította az összes színész közül aznap este. Az ő szerepe Mayer Ernő volt, az ÁVH alezredese, egyben Zsuzsa férje, a zsidó származású asszonyé, akit Détár Enikő játszott. Volt egy lánya is, Ilona, a kommunistának nevelt kamasz lány, aki történész akart lenni, s akit Kovács Dézi előadásában ismerhettünk meg. Találkozhattunk még Kóccossal, akinek a darab végén Ilonával beteljesülhetett szerelme, szintén egy jó színész előadásában Sövegjártó Áron személyében. Továbbá Kádárral, a házmesterrel, Jankovits József Liszt Ferenc-díjas színész előadásában. Jászai Mari-díjas színészünk Benkő Péter alakította az orvost, Szúrdi Balázs pedig Tibikét, egy árva gyereket, aki a felkelőkkel akart harcolni, és ezért megszökött az intézetből. Sajnos, mint megtudtuk a darab folyamán, ő is hősi halált halta szovjet csapatokkal folytatott harcokban.

A díszlet és a kellékek kreatívak és részlet gazdagok voltak. Korhűn tudták visszaadni, hogy milyen is lehetett akkoriban egy szoba, egy telefon vagy akár egy bútordarab. Igaz, végig egy helyszínen játszódott a cselekmény, egy belvárosi lakásban, melyet Mayerék az államtól kaptak ajándékba. Akarom mondani, egyszerű volt egy helyszínváltás, melyet igen kreatívan és jól oldottak meg. Mikor a már elhunyt szereplők újra találkoznak egy olyan helyen, amit én még nem ismerek, ezáltal nem tudom nevén nevezni, de igen szépen volt megoldva. Pont, mint a befejezés, a végkifejlet, mikor apa és lánya közt patthelyzet alakul ki. Egymásra fegyvert szegeznek, majd minden elsötétül, és megtörténik a helyszínváltás. A darabban marad egy nyitott kérdés is, hogy pontosan, hogyan is hal meg Ilona. Öngyilkosság? Vagy az apja képes lenne megölni? Én úgy gondolom, öngyilkosság, de persze én se tudhatok mindent.

A legpozitívabb dolgot mégis a rendezőknek, Kiss Józsefnek és Petrovics Eszternek, és a darab írójának, szintén Kiss Józsefnek köszönhetjük. Hiszen mégis csak egy drámáról beszélünk, amelyben negatív események követik egymást. De kevesen tudnak egy tragikus történetből egy olyan befejezést kihozni, hogy ne legyen nyomasztó és búskomor a közönség számára, mikor elhagyják a színházat, hanem egy megható befejezéssel képesek hatni a nézők érzelmeire. A szabadságért életüket feláldozó fiatalok, együtt távoznak egy boldogabb világba.